

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **M. P.,** zastoupeného advokátem Mgr. Patrikem Bauerem, se sídlem nám. 1. máje 97, Chomutov, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Chomutově,** se sídlem Bachmačská 1617, Chomutov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2004, č. j. 15 Ca 148/2003 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2004 č. j. 15 Ca 148/2003, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2003 č. j. 57435/03/182940/0948 a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí a exekučního příkazu téhož správního orgánu ze dne 17. 3. 2003 čj. 36546/03/182940/5165, kterým bylo podle § 73 odst. 6 písm. b) a § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) s použitím § 276 a násl. občanského soudního řádu k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 116 542 Kč přikázáno plátci mzdy, aby u dlužníka prováděl ze mzdy stanovené částky až do výše vykonatelného nedoplatku a nevyplácel je. Žalobce v žalobě namítl, že exekuční příkaz byl vydán na neexistující pohledávku, neboť pohledávka zanikla rozhodnutím žalovaného o pominutí důvodů pro zajištění daňové pohledávky ze dne 21. 6. 2000 čj. 64324/00/182940/0948, v němž je uvedeno, že pohledávka byla jinak vypořádána.

Vázanost správních orgánů vlastními správními akty je přitom základní, samozřejmý a logický princip každého daňového řízení. Rozhodnutí o námitkách, které žalobce proti tomuto exekučnímu příkazu podal, pouze formálně potvrzovalo prvostupňové rozhodnutí, aniž by se žalovaný náležitě vypořádal s právní argumentací žalobce.

Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Žalovaný vydal dne 13. 10. 1998 platební výměr čj. 81047/98/182960/5965, kterým žalobci vyměřil daň z převodu nemovitostí v částce 106 650 Kč. Dalším platebním výměrem ze dne 20. 9. 1999 čj. 78275/99/182960/5215 žalobci vyměřil daň z nemovitostí zvýšenou za pozdní přiznání k dani ve výši 7623 Kč. K zajištění těchto daňových pohledávek vzniklo zákonné zástavní právo, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2000 čj. 63537/00/182940/0948 uplatněno k vyjmenovaným nemovitostem v kat. území S. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2000 čj. 64324/00/182940/0948 bylo osvědčeno, že pominul důvod pro zajištění daňových pohledávek s odůvodněním, že pohledávka byla téhož dne jinak vypořádána. Ke stejným nemovitostem bylo k zajištění pohledávek zástavní právo znovu uplatněno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2000 čj. 84495/00/182940/0948. K zaplacení obou daňových pohledávek byl žalobce vyzván výzvami ze dne 4. 1. a 10. 1. 2001, avšak nedoplatky neuhradil. Proto byl vydán shora uvedený exekuční příkaz, přičemž námitkám žalobce proti němu žalovaný nevyhověl a exekuční příkaz ponechal v platnosti.

Krajský soud uvedl, že zákonné zástavní právo a rozhodnutí o vymezení rozsahu jeho uplatnění sloužilo podle § 72 daňového řádu (ve znění účinném pro rok 2000) k zajištění pohledávky pro případ, že dluh, který jí odpovídá, nebude včas splněn. Naproti tomu daňová exekuce, která je završena vydáním exekučního příkazu, se prováděla za účelem vymáhání daňových nedoplatků v případě, že dlužník daňový nedoplatek v zákonné lhůtě nezaplatil. Zákonné zástavní právo a daňová exekuce tedy představovaly dva instituty zaměřené na dosažení odlišných cílů. Je tedy zřejmé, že osvědčení o pominutí důvodů pro zajištění daňové pohledávky nemohlo mít samo o sobě za následek zánik pohledávky; k němu docházelo pouze uhrazením daňového nedoplatku některým ze způsobů stanovených v daňovém řádu. Není proto podstatné, že žalovaný se ve svém rozhodnutí ze dne 21. 6. 2000 nepřesně zmiňoval o jiném vypořádání těchto pohledávek; navíc tento závěr je obsažen v odůvodnění, které není způsobilé vyvolat jakékoli právní následky. K zajištění týchž daňových pohledávek byl rozsah zástavního práva znovu vymezen ve stejném rozsahu rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2000. Lze tedy konstatovat, že rozhodnutí o pominutí důvodů pro zajištění daňových pohledávek nemělo za následek jejich zánik, takže exekuční příkaz byl vydán k vymožení daňových nedoplatků, které existovaly. Vydáním těchto rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení daňového řádu. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že rozhodnutí o námitkách se nezabývalo jeho právní argumentací. Žalovaný totiž v jeho odůvodnění uvedl, že rozhodnutí o pominutí důvodů pro zajištění daňové pohledávky nenahrazuje doklad o zaplacení daňových nedoplatků, které tak nebyly uhrazeny; tím se vypořádal s námitkou, podle níž měl být správní orgán ve smyslu § 28 daňového řádu tímto rozhodnutím vázán.

Žalobce kasační stížnost opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru žalobce nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že v daném případě zákonné zástavní právo a daňová exekuce představovaly dva instituty, které byly zaměřeny k dosažení odlišných cílů. Podle názoru žalobce sice šlo o dva odlišné právní instituty, nicméně byly zaměřeny na dosažení téhož cíle, kterým bylo vymáhání předmětné pohledávky. Pokud soud uvádí, že se žalovaný dne 21. 6. 2000 nepřesně vyjádřil, nelze souhlasit s tím, že šlo o nepřesné vyjádření, neboť toto vyjádření o vypořádání

pohledávky bylo naprosto jasné, srozumitelné a určité. Základním principem právního státu je, aby rozhodnutí vydaná orgány státní správy na sebe navazovala a nebyla mezi sebou ve vzájemném rozporu. V postupu, kdy v rámci vymáhání jedné pohledávky jsou vydávána rozhodnutí, která si vzájemně protiřečí (byť v odůvodnění), lze důvodně spatřovat „nesprávnost“.

Žalobce navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci jde o posouzení otázky, zda slova „pohledávka byla 21. 6. 2000 jinak vypořádána“ v odůvodnění rozhodnutí o osvědčení prominutí zajištění daňové pohledávky měla za následek zánik daňové pohledávky.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za rozhodující, zda zákonné zástavní právo a daňová exekuce jsou dva instituty zaměřené k dosažení odlišných cílů, nebo zda sice šlo o dva odlišné právní instituty, které však byly zaměřeny k dosažení téhož cíle, kterým bylo vymáhání daňové pohledávky.

Podle § 72 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném v roce 2000, pominou-li důvody pro zajištění daňové pohledávky včetně příslušenství, pro kterou bylo uplatněno, správce daně rozhodnutím tuto skutečnost osvědčí. V projednávané věci bylo vydáno správcem daně toto rozhodnutí, jehož výrok neznamená nic jiného, než že pominuly důvody pro zajištění daňové pohledávky. Z tohoto rozhodnutí nelze dovodit, že by znamenalo zánik daňové pohledávky. Inkriminovaná slova v odůvodnění tohoto rozhodnutí nejsou způsobilá vyvolat právní následky tvrzené žalobcem a exekuční příkaz byl vydán k vymožení daňových nedoplatků, které existovaly.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu